

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK

SAYI 2 / 8 aralık 1975 / 250 KURUŞ

TUŞTAV

FAŞİZM
DÖKTÜĞÜ KANDA
BOĞULACAKTIR!

BAŞYAZI

ANTI-FASİST MÜCADELE KARMASIK BİR GÖREVLER BUTUNUDUR

BUGÜN BİR YANDA MHP'LI VE ÖLKO OCAKLI FASİSTLER AZGIN BİR ŞEKİLDE SALDIRILARKEN BİR YANDAN İKTİDAR KATLARINDAKİ FASİSTLER DE İŞÇİ SINIFINA VE TÖM EMEKÇİ HALKA KARŞI TERTİPLER PEŞİNDE KOSUYORLAR. FASİST KOMANDOLAR TERÖR KAMPANYALARIYLA YENİ MEVZİLER ELDE ETMEYE VE KİTLE DESTEĞİ KAZANMAYA UĞRAŞILARKEN. BİR YANDAN DA EFENDİLERİNİN "ANARŞİYİ ÖNLEME" BAHANESİYLE EMEKÇİ HALKA VE İŞÇİ SINIFINA KARŞI UYGULAYACAKLARI BASKI YOLLARINA ZEMİN HAZIRLIYORLAR.

FASİZMİN YALAN VE DEMAGOJİYE DAYALI PROPAGANDASINI KİTLELER ÖNÜNDE 12 MART ÖRNEĞİNDEN DE YARARLANARAK TESHİR EDELMİ VE FASİZME KARŞI İDEOLOJİK MÜCADELEYİ İHMAL ETMEYELİM.

AZGIN FASİST TERÖR VE BASKILARA BOYUN EYMİYELİM. HER YERDE FASİZME KARŞI ÇOK YÖNLÜ MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM. KAZANILMIŞ MEVZİLERİ FASİSTLERE TERK ETMEYELİM.

ANTI-FASİST MÜCADELENİN SADECE FASİST KOMANDOLARA KARŞI MÜCADELE OLMADIĞINI BİLEREK ONU KARMASIK BİR GÖREVLER BUTONU OLARAK KAVRAYALIM.

Yeni öğrenim yılının başlamasıyla birlikte, faşistler ülke çapında azgın bir saldırı kampanyasına giriştiler. Ülkemizin her tarafında, güçlerinin yettiği her yerde kanlı ve pervasız bir saldırı kampanyası sürdürüyorlar. Öte yandan iktidardaki faşistler de emekçi halka karşı baskı tedbirlerini arttırmak peşinde koşuyorlar.

MHP'li ve ÖLKO Ocaklı faşistlerin saldırı taktikleri ve amaçları bellidir. Onlar, kanlı baskın ve saldırılarıyla bir yandan yeni mevziler elde etmek ve gençlik kitlesi ve halk yığınlarını arasında etkilerini arttırmak peşinde koşarken, bir yandan da iktidardaki efendilerinin anarşiyi önleme bahanesiyle, işçi sınıfına, demokratik ve yurtsever güçlere, tümüyle halka karşı yöneltecekleri baskı ve şiddet politikasına uygun ortam hazırlama görevini yerine getiriyorlar. Faşistler, gençlik içinde yeni mevziler elde etmek için saldırıyorlar. Terör ve zorbalık yollarıyla gençlik ve halk yığınlarını üzerinde bir korku yaratmaya ve bu korkunun sağladığı teslimiyet sayesinde egemenlik kurmaya ve bu yolla kitle desteği kazanmaya çalışıyorlar.

Faşizmin daima belirli bir kitle desteğine ihtiyacı vardır. Bu desteği sağlamak için, faşistler dünyanın her tarafında terör ve onun yaratacağı korkuya dayanırlar. Zorbalık faşizmin özünden geliyor. İşte MHP'li ve ÖLKO Ocaklı faşistler bu yolla ve polislin de desteğiyle egemen oldukları yerlerde çeşitli akademik talepleri ve kitlelerin günlük çıkarlarını kullanarak boykotları yaratmaya çalışıyorlar. Gençlik kitlelerini silah zoruyla yürütme ve forumlara sürüklemek için çaba sarfediyorlar. Bunlar, son günlerde sık sık meydana gelen olaylar; ama hemen ilave etmek zorundayız ki, bu son günlerde meydana gelenler azgın ve kanlı faşist saldırıların sadece bir yanındır. En az bunun kadar önem taşıyan bir diğer yanı daha vardır ki, o da şudur:

MHP'li ve ÖLKO Ocaklı faşistler üst kademeledeki, iktidar katlarındaki faşistler (ve tabii onların da ABD'li ağababaları) tarafından yönlendiriliyorlar. Bugün artık faşist köpeklerin tasalmalarını ellerinde tutan faşist kişiler devlet kurumlarının içinde olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Tasmalı köpekler, efendilerinin talimatıyla kanlı saldırılara girişerek yeni mevziler elde etmeye çalışırken, devlet aygıtı içindeki yerleşik faşist efendilerinin, yani tasmalarını ellerinde tutanların odamlarına uygun hareket etmek zorundadırlar. Öyle de olmaktadır.

Nitekim son zamanlarda burjuva basını "anarşiyi önleyecek etkili tedbirler"den bahsediyor. İş adamları ücretlerini dondurulması taleplerini aylar

dır tekrarlayıp duruyorlar. İşçi grevlerinin pahalılığı yarattığı, grevlerin nedeninin sendikalarla kabet olduğu iddia ediliyor, 274,275 Sayılı Yasaları daha da geriletecek tasarılar hazırlanıyor. Dernekler Kanunu ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu tekrar piyasaya sürülüyor. Milli Güvenlik Kurulu'nun malum bildiriği yine boy göstermeye başladı.

Artık halkımız, bu tür demecilerin arkasından gelecek "etkili tedbirler" in ne olduğunu çok iyi biliyor. Bütün bunların büyük tekellerin yeni milyarlar yutmaya hazırladıklarını ve bunu yapabilmek için tüm yurtsever ve demokrat unsurları ve özellikle işçi sınıfını susturup ezme anlamına geldiğini herkes biliyor.

Faşistlerin artan saldırılarıyla gelişen durum üzerine burjuva basında ve "sol" basında bu olaylar üzerinde artan bir ilgiyle duruluyor. CIA'nın, ABD'nin, Demirel'in oyunlarından, provokasyonlarından söz ediliyor. Her yönden "olayları önleme" formülleri ileri sürülüyor. TİP, okulların kapatılmasını istedi. Bütün "sayın büyükler" gençlere, oyuna gelme öğütleri veriyorlar.

Bu çok yönlü olaylar hakkında bazı sorunları açıklığa kavuşturmak zorunlu hale gelmiştir.

ÜLKEMİZDE BURJUVA ANLAMDA DAHİ DEMOKRASİ YOKTUR.

İlk olarak şu konunun açıkça ortaya konulmasına ihtiyaç vardır. Bugün ülkemizde burjuva anlamda bir demokratik yönetim mevcut değildir. Anti-faşist mücadele açısından bu çok önemli bir noktadır. Zira, bu durum sonucu olarak anti-faşist mücadele faşizmi önleme mücadelesi olarak görülemez.

Burjuva demokrasisi, burjuva diktatörlüğünün bir biçimidir. Burjuvazinin baskı ve teröre dayanmayan, esas olarak barışçıl yollarla sürdürdüğü yönetimidir. Faşizm ise burjuvazinin terörcü diktatörlüğüdür. Ve tekel oligusıyla birlikte ortaya çıkan bir durumdur. Bunlar herkesin bildiği genel doğrular.

Ülkemizde hangi tip burjuva yönetimi vardır? Bu soruya doğru cevap verebilmenin tek yolu ülkemiz somutunun bu açıdan incelenmesidir. Emperyalizmin tahakkümü altında bulunan, kapitalizmin iç dinamiklerle gelişmediği ülkemizde, devrimci bir demokratik devrim süreci yaşanmamıştır. Demokratik devrim doğrultusundaki gelişmeler (1908-1923

v.b.) milli burjuvazinin zayıf oluşu gibi nedenlerle devrimci olmayan bir yol takibetmiş, ülkede kapitalizm öncesi ilişkiler hem alt, hem de üst yapıda esas olarak tasfiye edilmemiş, yeni sömürgecilik döneminin özelliklerine has bir şekilde (üçüncü bunalım dönemi içinde) kapitalizm yukarıdan aşağı alt yapıda egemen hale gelmiş, cılız ve dışa bağımlı da olsa, bu şekilde oluşan bir tekelci burjuvazi egemenliği ele geçirmiştir. (Şüphesiz çok uzun bir süreci kapsayan bu tarihi dönem ayrıntılı olarak ele alınmalıdır. Bu ise bu yazı ve konu sınırlarını aşacaktır. Bu yüzden biz, böylece bir tarihi sürecin taşıdığı önemli özelliklere kısaca işaret etmek zorunda kalacağız.)

Böylesi bir süreç şu tür özellikleri gösteriyor: Ülkemizde, devrimci-ilerici-özgürlükçü bir burjuvazi hiç olmamıştır. İşçi sınıfı da burjuvazi öncülüğünde de olsa bir demokratik devrim mücadelesi yaşamamıştır. Bu tarihi nedenlerden dolayı da nicel ve nitel bakımdan güçlü bir işçi sınıfı hareketi geleneğinden de bahsedilemez. (İşçi sınıfı sanayileşmenin cılızlığından zaten nicel olarak zayıftır.) Bütün bunların üzerine yukarıdan aşağıya oluşan, gerici, emperyalizme bağımlı tekelci burjuvazi temel olarak prekapitalist unsurlarla ittifaka dayanan bir egemenlik kuruyor. Oligarşik bir diktatörlüktür bu. Kapitalist-emperyalist ülkelerdekinden yapı olarak farklı bir oligarşik diktatörlük.

İşte bizim gibi yarı sömürge-sömürge ülkelerin iktisadi-tarihi koşullarının ortaya çıkardığı bu siyasi yapı, cılız demokrasi unsurlarının, güçlü ve kurumsal baskı ve terör unsurlarıyla içiçe bulunduğu ikili bir karaktere bürünüyor. İktidarda bulunan tekelci burjuvazi prekapitalist ve tekel dışı unsurlarla gelişikili bir uzlaşma içinde yönetimini sürdürüyor. (Bu hakim sınıflar yönetiminin sürekli istikrarlılığının ana kaynağıdır.) Uzlaşma dönemleri nisbi istikrar ve nisbi demokrasi dönemleri olmakta. Uzlaşmazlıkların ön plana çıktığı dönemler ise, tekelci burjuvazinin iktidarının açık faşist diktatörlüklerde arandığı dönemler oluyor. Böylece bazen bir yan, bazen diğer yan ön plana çıkıyor, sınıflar mücadelesinin çok yönlü durumuna göre bazen yarı demokratik bazen de açık faşist bir diktatörlük görünümünü kazanıyor. Yarı demokratik dönemlerde ise baskı ve terör unsurları kurumsallaştığını ve etkinliğini daima sürdürmektedir.

Nisbi demokrasi dönemlerinde birçokları bu durumu burjuva demokrasisi ile karıştırıyor. Burjuvazinin baskı ve terör, "faşizan baskılar", "o kadarı demokrasinin burjuva diktatörlüğü olmasından ileri geliyor, batılı ülkelerde bile bu oluyor." biçiminde değeriendirilip mazur gösterilmeye ve siyasi rejimin burjuva anlamda "demokratik" olduğu iddia edilmeye çalışılıyor. Biz, bu görüşleri reddediyor-

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN AKADEMİK-DEMOKRATİK TALEPLERİ İÇİN VERDİKLERİ MÜCADELE ÇİĞ GİBİ BÜYÜYOR

Türkiye'de bulunan 90'a yakın öğretmen lisesinden 68'inde okuyan 70 bin aşkın öğrenci, eskiden olduğu gibi öğretmen olma haklarının geri verilmesi ve diğer demokratik talepler için boykota gittiler.

İstanbul Nişantaşı Dişhekimliği Yüksek Okulu, İTİA Gazetecilik Yüksek Okulu, İzmir Eğitim Enstitüsü, İstanbul Yüksek Denizcilik Okulu, Kütahya Yönetim Bilimleri Yüksek Okulu, İstanbul Ortaköy Eğitim Enstitüsü, Eskişehir İTİA Kimya Mühendislik Yüksek Okulu, İstanbul Devlet Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksek Okulu, Diyarbakır Eğitim Enstitüsü, İzmir Buca Eğitim Enstitüsü, Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliğindeki Tarım Meslek Ortaokulu, Hacettepe Hemşirelik Yüksek Okulu, Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu, Diyarbakır Ticaret Lisesi, Ankara Kız Teknik Yüksek Öğretmen Okulu, Ankara Hukuk Fakültesi ve daha birçok öğretmen kurumundaki öğrenciler akademik-demokratik haklarını alabilmek için boykota gittiler.

DEMOKRATİK KURULUŞLAR SON SALDIRILAR ÜZERİNE ORTAK BİR TOPLANTI YAPTIKLAR.

Demokratik kuruluşlar, faşist baskı ve saldırıların yoğunlaşması üzerine kitleye ve basın mensuplarına açık ortak basın toplantısı tertip ettiler. AYÖD, ODTÜ-DER, TÜMAS, TÖB-DER, Tüm Öğretim Üyeleri Derneği, GAZİ-DER, TAR-DER, Tİ-TUR-DER'in tertipledikleri toplantıya konuşmacı olarak, CHP milletvekilleri, Süleyman Genç, Şükrü Koç, Niyazi Ünsal dakılmıştır.

Konuşmacılar son olayların özeti yapıyorlar, GEE, Ziraat Fakültesi ve Turizm ve Ticaret, Yüksek Öğretmen Okulu'ndaki faşist işgali açıkladılar. Faşist saldırıların CIA tarafından organize edildiğini ifade eden konuşmacılar, ABD emperyalizminin ve tekellerin sermayenin yeni tertipleri içinde olduğunu ifade ederek faşizmin azgınlaştığını belirtmişlerdir.

Bu saldırılara ve tertiplere karşı hareketsiz kalmamak, kararlı bir mücadele vermek gerektiğini ısrarla belirten konuşmacılar, bütün yurtsever, devrimci ilerici güçlerin birleşmesini, eylem birliğinin kurulmasını, dayanışmada son verilmesini istedikler.

ODTÜ'DE TEMSİLCİLİK SEÇİMLERİ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ SAVUNAN DEVİRCİ ODTÜ- ADAYLARININ ZAFERİYLE SONUCALNDI.

ODTÜ'de verilen başarılı özerk-demokratik Üniversite mücadelesinin bir ürünü olarak elde edilen öğrenci temsilciliği seçimi yapıldı. Rektörlüğün ODTÜ-DER'in fonksiyonunu ve örgütlenişini yok etme tasarısını kavrayan devrimciler, bu oyunu boşa çıkardılar. ODTÜ öğrencilerinin tek ve gerçek merkezi örgütü olduğunu defalarca ispatlayan ODTÜ-DER bünyesinde devrimciler kendi adaylarını seçtiler. Öğrenci temsilciliği seçimlerine "Devrimci ODTÜ-DER Adayları" olarak, "rek bir yumruk" olarak katıldılar. Kendi dar grup hesapları içinde olan revizyonistler ise ODTÜ-DER adaylarının tesbiti için yapılan ön-seçimlere katılmayı reddettiler. Revizyonistler, ODTÜ'deki örgütlü mücadelenin zararına ve rektörlüğün oyununa gelme parasına da olsa, kendi dar grup çıkarları uğruna reformistlerle bütünleşerek, "sosyalist olmayan potansiyel" e güvenerek, "Demokrasi İçin Güçbirliği" adı altında ayrı bir grup oluşturarak seçimlere katıldılar.

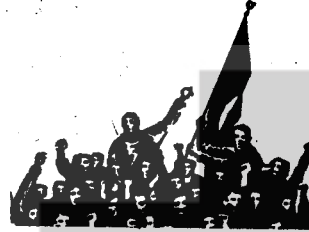
Zafer "sosyalist olmayan potansiyel" e ve karşı-devrimci oylara sırtını dayayan revizyonistlerin ve reformistlerin değil, örgütlü mücadelenin savunucusu Devrimci ODTÜ-DER adaylarının oldu.

Seçimlerin ardından ODTÜ öğrencilerinin gerçek temsilcileri, ODTÜ-DER, ODTÜ-FFÖD (ODTÜ Fen Edebiyat Fakültesi Öğrenci Derneği) ve ODTÜ-MFÖD (ODTÜ Mimarlık Fakültesi Öğrenci Derneği) basına şu açıklamayı yaptılar:

"ODTÜ öğrencilerinin, 6 aylık uzun, kararlı direnişinin sonunda Üniversite yönetimi öğrencilerin haklı taleplerini kabul etmiş ve ODTÜ'de eğitim, 3 Kasım 1975 tarihinde geçmiş dönemin tekrarı şeklinde başlamıştır.

Kabul edilen öğrenci taleplerinden biri olan öğrenci temsilciliğinin kurulması, öğrencilerin yönetime katılmasının ilk adımı meydana getirmektedir. Bugüne kadarki mücadelesiyle ODTÜ öğrencilerinin gerçek temsilcisi olduğunu ispat eden ODTÜ-DER, öğrenci temsilciliği seçimlerine katılarak önderliğini bir kez daha ispatlamıştır.

Yapılan temsilcilik seçimleri, 6 aylık kararlı direnişin önderi ODTÜ-DER'i tanımayan rektörlük ve mütevelli heyetine ODTÜ öğrencilerinin cevabını vermesi açısından çok büyük bir önem taşıyordu.

Seçimlerde ODTÜ-DER'i tasfiye etmeye çalışan sadece rektörlük değildi, kararlı direniş sırasında ortalarda gözükme-yen ve haklı direnişimizi "gözizm, anarşizm" olarak nitelendiren bir grup da seçimlere ODTÜ-DER'in karşısına "Demokrasi İçin Güçbirliği" adı altında katıldılar. TİP ve CHP yanlısı gençlerden oluşan bu grup, ve ODTÜ-DER içerisinde birleşen devrimcilerin katıldıkları seçim sonuçları, örgütlü mücadeleyi savunan devrimcilerin kesin zaferini göstermektedir.

Kesinleşen sonuçlara göre, devrimci ODTÜ-DER adaylarının 65 temsilci çıkarmalarına karşın, TİP ve CHP yanlısı gençlerin oluşturduğu "demokrasi için güçbirliği" grubu, yalnızca 16 temsilci çıkarabilmiştir. ODTÜ öğrencilerinin bugün de olduğu gibi demokratik kitle örgütleri olan ODTÜ-DER önderliğinde sürdürdüğü özerk ve demokratik Üniversite mücadelelerini bundan böyle de her türlü bölücüliğe rağmen sürdürmeye kararlı olduklarını tüm halkımıza duyuruyoruz...

TUNCELİ'DEKİ FAŞİST BASKILAR ÖĞRENCİLERİN MÜCADELESİNİ DÜRDÜRÜMÜDÜ.

Her fırsatta Kürt halkı üzerine ırkçı, göven baskılar yönelten egemen güçler, 12 Kasım günü "öğretmen kıyımı" nedeniyle ortaya çıkan öğretmenlik sorununu ve kalıpların yanmamasını protesto ederek derslere girmek isteyen Tunceli Lisesi öğrencileri üzerine kız-erkek ayırımı yapmadan polisi ve jandarmayı saldırdı. Polis ve jandarma olayı gören ve tepki gösteren öğrenci aileleri ve halka da saldırdı. Bu bahane ile, gözdağı vermek amacıyla şehit halkı üzerinde de terör kampanyasına girildi. Diyarbakır'dan getirilen helikopterleri şehrin üzerinde uçurarak halkı sindirmeyi denediler. Olayın önlenmesini istemek üzere valiyeye giden 7 öğretmen "teşvikçi" oldukları gerekçesiyle gözaltına alındılar. Ayrıca, polis 5 öğrenciyi tutukladı ve yirmisini de gözaltına aldı. Bu öğrencilere karakolda işkence yapıldı.

Bu olayı kınayan kentteki bütün orta dereceli okulların öğrencileri, 16 Kasım günü boykota başladılar.

AZGIN FAŞİST SALDIRI GANLAR!

Gün geçmesin ki oligarşinin azgın köpekleri, faşist komandolar Üniversitelere silahlı saldırı düzenlemesinler. Onlar toplumsal muhalefetin önemli bir kesimini oluşturan üniversiteleri ve devrimci gençleri terörle yıldırarak istiyorlar. Bunun da ötesinde, "anarşi hortladı" yargılarıyla ömürlerine daha uygun bir ortam yaratmak istiyorlar.

MC hükümeti kurulduğundan bu yana yurtseverler üzerindeki saldırılar yoğunlaştı. Onlarca devrimci katledildi. Yüzlerce sudan gerekçelerle göz altına alındı, tutuklandı.

Bundan birkaç gün önce iki kardeşimiz daha hunharca katledildi. Bunlar bağımsızlık savaşının ne ilk ne de son şehitleridir.

Kardeşlerimizin öldürülmesinin ertesi günü bütün yurtta faşizmi ve faşist baskıları protesto eden gösteriler düzenlendi. İstanbul'da onbinlerce işçi, öğrenci büyük gösteri yürüyüşleri düzenlediler. Ertesi gün cancazeyle almaya gelen halka polis saldırdı, yüzlerce kişi yaralandı. Polis bu hunharca saldırısına rağmen barikatlar aşıldı ve yürüyüş düzenlendi.

Ankara'da ODTÜ, Hacettepe Üniversitesi, SBF, Hukuk Fakültesi, Emek Gazetecilik Yüksek Okulu birer günlük boykota gittiler. Aynı gün Kızılay'da 3000 kişi protesto gösterisi yaptı. Topluca yürüyüşe geçen ve devrim andı için kalabalık üstlerine saldıran polise rağmen gösterilerini başarıyla bitirdiler.

İzmir, Trabzon, Bursa, Eskişehir ve Diyarbakır'da protesto gösterileri düzenlendi, boykotlar yapıldı. Tüm bunlar faşizme karşı mücadelede kararlılığın gerektiğini ve uslu durmanın yanlışlığını gösterdi bize.

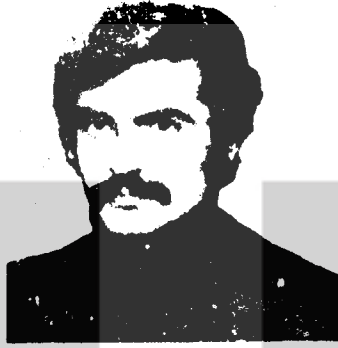
EMEĞİ İLE YAŞAYAN, ŞEREFİ İLE, ÖZGÜRLÜĞÜ İLE YAŞAMAK İSTEYEN TÜM YURTSEVERLER, FAŞİSTLERİN AZGIN, KANLI BASKILARINA VE TEHDİTLERİNE BOYUN EYMEYELİM! FAŞİST TERTİPLERİ BOŞA ÇIKARTALIM!

*****
DOST OKULARIN DİKKATİNE
YÖRENDİDEKİ HABERLERİ, FOTOĞRAFLARI, YORUMLARINI, EĞİTİMLERİNİ BEKLİYORUZ.
*****

KÖPEKLER! DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR!

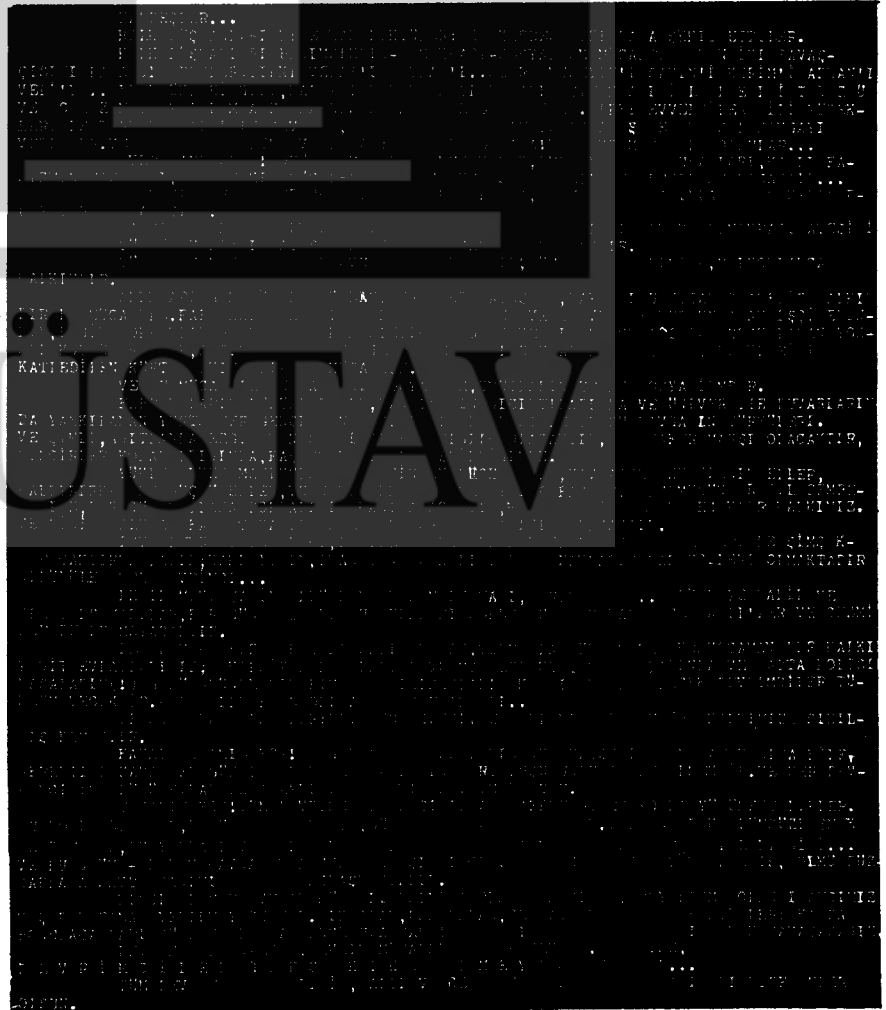
GÜN O GÜN DEĞİL
DERLENİP
DÜRÜLMESİN
BAYRAKLAR
DUYDUĞUNUZ
ÇAKALLARIN
ULUMASIDIR
SAFLARI
SIKLAŞTIRIN
ÇOCUKLAR
BU KAVGA
FAŞİZME KARŞI
BU KAVGA
HÜRRİYET
KAVGASIDIR

HALİL PELİTÖZÜ - CEZMİ YILMAZ

Onlar «KURTULUŞA KADAR SAVAŞ» şiirini devrim yoluna kanlarıyla yazdılar... Anıları önder olsun...

İYÖKD

ESİNİ DOĞRU KAVRAYALIM 2

EMPERYALİST BİR DOĞRULTUYA
LARAK İLERLEDİ. ONUN ANTI-
Lİ BİR ŞEKİLDE KİTLELERE
R FIRSATTAN YARARLANARAK,

KENDİLİĞİNDEN PATLAYAN GENÇLİK HAREKETLE-
RİNE ANTI-EMPERYALİST BİR SİYASİ ÖZ VERME-
YE ÇALIŞMASI DOĞRUYDU VE YAPILMASI GERE-
KEN ŞEYDİ. İŞTE ONUN BU MUHTEVASI, YÜKSEL-
MESİNİN, GELİŞMESİNİN SIRRIDIR.

reketi yönetmeye kalkışmakla itham etmeye başla-
dılar. Bizler, bu tür suçlamaların ne manaya gel-
diğini ve nereden kaynaklandığını gayet iyi bili-
yoruz. O günlerde, parti meselesine somut, göz-
le görülür önermeler getirmeden, Dev-Genç'i
parti yerine koyma, Dev-Genç'in kendini parti
zannetmesi suçlamalarını yapanlar, bir parti po-
litikası, stratejik ve taktik hedefleri, vasıtaları,
çalışma biçimleri ve alanları önerilmemişesine; pra-
tikte anlamı olan, kabul edilmiş bir öncülük ku-
ruluşuna yapmaktaydılar bu suçlamaları...
Böyle bir durum olsa, o zaman belki, Dev-Genç,
partinin belli alanlarına tecavüz ediyor; yapama-
yacağı, yapmaması gereken işlere girişiyor; par-
tinin bu alanlardaki faaliyetini baltalayan, bu a-
lanlarda partinin şu türden fonksiyonunu yerine
getirmesini engelleyen hatalara, yanlış davranış-
lara giriyor; işçi sınıfının siyasi mücadelesine za-
rar veren bir politika veya program uyguluyor; dü-
zeltilmesi gereken tavırlar içindedir demek teorik
olarak mümkündür. Ama, böyle bir durum yoksa,
proletaryanın bağımsız siyasi hareketi, partisi yok-
sa, devrimci gençlik hareketi artık çok ileri git-
mekle nasıl suçlanabilir? Kimin adına yapılmış
bu suçlama ve hangi siyasi özü taşıyor...?

Küçük burjuva kuyrukçuluğunda işçi sınıfının bur-
juva demokrasisi mücadelesi veren sınıfların ye-
deği, onları takviye eden bir güç olarak politika-
da gütmeye işinin baltalanması, "sosyalizm" in bu iş
için kullanılabilmesinin gittikçe imkansız hale
gelmesi; sosyalizmin her gün biraz daha "sosya-
lizm" in yerini alması karşısında bastıkları tabanın
kaydığını gösteren bu eleştiriyi sarıdılar. Bu genç-
ler biz sosyalist (!)leri dinleyeceklerine, hadle-
rini bilmiyor, sosyalizmi öğretmeye çalışıyorlar.
İşçi sınıfı öncülüğünden bahsediyorlar. Bunları
tartışıyorlar. Gençlik bunları tartışıyor. Kendi-
lerini parti sanıyorlar, bağımsız tavırlar koyuyor-
lar; bu çok tehlikeli bir şeydir. Yani kısaca, yap-
tıkları şu: Dev-Genç kendilerini dinlemediği müd-
deçte çok iyi ama oportünist, kuyrukçu yönlere a-
çığı çıkıp da artık gençlik kendilerini dinlemez
olunca çok kötü. O zaman kahrolsunlar! O za-
man çok bilmiş, kocaman kocaman ulema tavırla-
rında başlatlar verişirmeye. Soyut bir yığın lafe-
derler. Parti yerinde görüyormuş kendini, partinin
(varmış gibi) görevlerine ve alanlarına müdahale
ediyormuş v.s. gibi. Gösterilmiyordu ki, Dev-
Genç yaptığı şu işi bir gençlik örgütü olarak yap-
mamalıdır. Birtakım siyasi propaganda, eylem,
bilinçlendirme çalışmaları, olmayan partiye nasıl
bırakılabilir? Akli başında kimse öneremezdi bun-
ları. Bunun için çok soyut ve karışık oluyordu "par-
ti yerine koyma" eleştirileri.

Şimdi, gerçekten Dev-Genç kendini parti yerine
koyuyor muydu sorusuna cevap verelim. Dev-Genç
kendini parti yerine koymuyordu. Devrimci bir
gençlik örgütünün yapması gereken işleri yapıyor-
du. Dev-Genç'in yaptığı çalışmaların aynımsı hat-
ta çok daha etkili ve faydalısı işçi sınıfının öz ör-
gütünün bulunduğu bir zaman ve yerde de yapıla-
bilecek çalışmalardır. O zaman bu gençlik örgü-
tüne yol gösterici bir öz örgütün varlığı, Dev-
Genç'in kitle çalışmalarını sınırlandırmayacak, aksi-
ne arttıracaktır. O şartlarda devrimci gençlik hare-
keti daha zengin biçimlere bürünecek, işçi sı-
nıfıyla ve yoksul köylülerle ilişkileri artacaktır.
Dev-Genç, yaptığı işlerin bir kısmını partiye bı-
rakmayacak, tam tersine daha çok için altına, da-
ha yoğun çalışmalara girebilecek ve daha az te-
reddütle daha büyük serbestiyle, çok daha yara-
tıcı bir şekilde çalışabilecek, yaptıkları azalma-
yacak, artacaktır. Dev-Genç, sosyalistlerin yö-
netiminde bir örgüt olarak bu avantajlardan yani

REVİZYONİSTLERİN DEV-GENÇ'E YÖNELTİĞİ ELEŞTİRİLERİ ACABA DEV-GENÇ'İN ÖNCÜLÜK
ETTİĞİ YÜZLERCE KÖYLÜ MİTINGİNE KATILAN YOKSUL KÖYLÜLER DE BENİMSİYOR MU ?

partinin olmasının, işçi sınıfının bağımsız siyasi
hareketinin kendini kabul ettirmiş bir düzeyde ol-
masının sağlayacağı ideolojik, politik ve eylem
avantajlarından yoksundu. Dev-Genç'in, sosya-
listlerin yönetiminde bir örgüt olarak (ülkenin so-
lu içinde, o eski sübjektif yapıya rağmen) eylem-
lerinin muhtevası bakımından kitlelerin gözünde
kazandığı öneme içerleyen, onu tehlikeli bulan
siyasi çizgiler (ki, bunlara değindik) demagojik
bir tarzda, sanki proletaryanın öz örgütü olsa,
bir devrimci, sosyalistlerin yönettiği bir gençlik
örgütü Dev-Genç'in yaptıklarını yapmazmış, yap-
maması gerekmiş gibi; sanki o zaman da devrim-
ci gençler işçi sınıfına bilinç götürmemeliymiş,
köylü kitle eylemlerine katılmamalı, onları örgüt-
lemeye çalışmamalıymış, sosyalist ve anti-emper-
yalist propaganda yapmamalıymış gibi; hele hele
Dev-Genç'in bütün bunları öz örgütünü olmadığı
bir zamanda, kendi başına yapmaya çalışması çok
büyük suçmuş gibi yaygarayı basmaktaydılar.

Tarih olarak: Türkiye solu içinde proleter devrimci
çizgisinin giderek belirginleşmeye; buna bağlı o-
larak da devrimci gençlik hareketinde doğru dev-
rimci görüşlerin hakim olmaya; gençliğin bütün o-
portünist ve kuyrukçu sosyalizm dışı görüşlerin et-
kisinden hergün biraz daha kurtulmaya başladığı
bir aşamada, kuyrukçu ve küçük burjuva politik
yoğunlukların sosyalizme saldırısı bu saldırının
gençlik alanındaki biçimlenişini olarak gündeme gir-
di, "Dev-Genç'i parti olarak görme", "Dev-Genç-
in kendini parti yerine koyması" eleştirileri.

Çıkış tarihi böyle olan bu eleştirilerin günümüzde
daha değişik bir anlamı olduğu söylenebilir mi? Ya-
ni, dün yapılan "Dev-Genç'i parti olarak görme"
suçlamasıyla bugün yapılan "parti olarak görme"
suçlaması acaba aynı siyasi içerikleri olan suçlama-

lar mıdır? Varsa, bu eleştirilerin dünden ayrı içe-
rikleri açıklanıyor mu? Hayır. Bugün yapılan,
"Dev-Genç'i parti olarak görme" eleştirisi, açık-
ladığımız tarihi ile ve siyasi içeriği ile tıpa tıp ay-
nı eleştiridir. O "eski"nin devamıdır.

Bize göre, Dev-Genç'e, özellikle son merkez yü-
rütmesine yönelen bu eleştirilerin temelinde, yu-
karıda açıkladığımız siyasi bakışların pratik karşı-
sındaki açmazları, hayatın bu "sosyalist" yoğun-
lukları tecrit etmesi yatmaktadır.

Bu nedenle, Dev-Genç'e saldırmak, onu, her va-
sıtayı mübah göreberek yıpratmak; kendilerine ve
sosyalist harekete "rakip" görerek, "sosyalist" hare-
ketin gelişmesi, Dev-Genç'in yıpratılması, onun
etkisinin daraltılması suretiyle mümkün olur çıkı-
rından başlayan bu eleştirilerin temelinde, su-
lamaya geldiğini söyleyeceğiz: Türkiye devriminin,
içinde yaşanan tarihi aşamaya ışık tutacak sınıflar
analizini yapamayan; mücadele doğrultusunu, mü-
cadele biçimlerini, örgütlenme sorunlarını saptı-
yamayan; işçi sınıfının bağımsız politikasını, sı-
nıflar ve kitlelerin pratik eylemiyle birleştirme-
yen; doğru devrimci bir politikayla yığınları dev-
rimde doğru, eylem bağı olarak kurulan organik i-
lişkiler içinde yürütemeyen ve bu anlamda yürüt-
mek problemi olmayan bütün küçük burjuva refer-
mist akım ve ideolojilerin acıklı bir yakınlığı, ha-
yat karşısında düşüklükleri komik durumun çok tipik
bir tezahürüdür. Gayet tabii bu işleri becermek
yerine, "Dev-Genç'in parti gibi hareket ettiği"
suçlamasını yapmak çok kolaydır. Kolaydır ama,
bu politik yoğunlukların hayat karşısında, somut
görevleri karşısında ne kadar aciz olduklarını is-
patlaması bakımından da çok ilgi çekicidir.

DİPNOTLAR

(1) Yanlış anlaşılmalıdır; kelimeler üzerinde böy-
le durmamızın nedeni, kelimeler üzerinde eleştiri
yapmak istegimizden değil, eleştirinin üstü kapalı
ifadesine dikkati çekmek, onun kelimeler arasında
saklı özünü açabilmektir; kelimelere gizlenmiş her-
hangi bir mantık oyununu imkansız hale getirmek-
tir. Biz kelimelerle değil, özle; ifade edilmiş fi-
kirlerle uğraşırız.

DEVİRİMCİ
GENÇLİK

ANGOLA

"DÖN P.I.D.E. VE PORTEKİZ ORDUSUNA
BUGÜN F.N.L.A. VE U.N.I.T.A. 'YA KARŞI
YARIN ÖZGÜR ANGOLA'NIN YENİDEN İNSASI İCİN"

Mario NETO

"İSLAK OVALAR
ATES ALDI,
SÖMÜRGEÇİLER
ARTIK
GİZLENECEK YER
ARİYORLAR."

Anılcar CABRAL

1 Çağımız emperyalizmin hergün yeni yeni çarmlar yediği, ezilen halkların ve proletaryanın aydınlık çağıdır. Asırlar boyu kanının son damlasına kadar sömürülen, dili, kültürü ve tüm demokratik hakları ayaklar altına alınan, kitleler halinde göz kırpmadan katledilen Asya ve yaş ortaması 30 olan Afrika halklarının Lenin'in deyimleriyle 'Kazara bile insan sayılmayan' bu insanların 'böyle gelmiş ama böyle gitmez' dediği yiğit insanların çağıdır.

Çağımızın başında, 9.000.000 nüfuslu ve 800.000 mil² alanı sömürgeleştiren Portekiz sömürgecilik denince aklı ilk gelen ülkedir. Fakat kendisi de bir yarı sömürge olduğundan sömürgeleştiren ekonomisini diğer emperyalist ülkelere peşkeş çekmekten çekinmemiştir. Örneğin, "Angola'nın dış ticareti İngilizlerin elindeydi. Şeker, kenevir ve diğer ihracat ürünlerini onlar çıkarıyorlardı. İngilizler, Amerikan ve Belçika sermayesinin de katılımıyla 1917 de Companhia de Diamantes d'Angole'yi kurdular. Ayrıca Lobito'yu Katanga madenlerine bağlayan stratejik önemi olan demiryolu şirketinin paylarının %90'ı İngiliz tekeline aitti. Ayrıca, Portekiz, Mozanbik'in yarısından fazlasını da İngiliz şirketlerine verdi." (Türkya Ataşv, Afrika Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri, sayfa 449).

Ayrıca Portekiz ulusal kurtuluş mücadelelerinin hızla yayılması karşısında 1951 yılında çıkarıldığı bir kanunla sömürge topraklarının kendisinin 'deniz aşırı illeri' olarak ilan etti. Ve Portekizliler birtakım tarihi nedenlerle sömürgeçer üzerinde hakları olduğunu iddia ediyorlardı. "Bir Portekiz sömürge valisi, İngiliz gazetecisi John Philips'e bu konuda şunları söylemiştir, 'biz Portekizlilerin Afrika'da çok özel bir konumu vardır. Avrupa devletleri arasında ilk kez bizler Afrika'yi kendi evimiz yapmaya çalıştık ve bu kitayı da en son terkedene bizler olacağız... biz Afrika'nın malıyız, Afrika da bizim malımızdır.'" (E. Jukov, A. İskenderov, Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya, sayfa 74).

Evet, tüm bu çağdığı parlak fikirler başka bir halkın varlığını inkar etmeye yetiyordu. Hem zaten 'deniz aşırı illeri' olarak ilan edilmedi mi? Ne çıkar orada ayrı bir halkın var olması... Ama yetmiyor ve günümüzde de yetmiyor artık, mazlum halklar hergün yeni mezziler ele geçirmeye devam edecekler, ta sonuna dek.

Emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi veren ülkelerden birine, Angola'ya kısaca değinelim. Angola, batı Afrika'da yaklaşık olarak 600.000'i beyaz olan 6.000.000 nüfuslu bir ülkedir. Nüfusunun sadece %7'si kentlerde oturmakta ve yerlilerin %94,4'ü kırlarda yaşamaktadır. Dünyanın en zengin yeraltı kaynaklarına sahip ülkelerden biridir. ("Afrika, Asya, 3 Kasım 1975, sayı 95).

"Yeryüzünde bağımlı olarak yaşayan 28 milyon insanın Portekiz Afrika'sında oturmaktadır. Portekiz egemenliği altındaki... Bu sömürge topraklarının stratejik bir önemi vardır... Angola Zaire'yi güneybatı Afrika ve Güney Afrika'ya bağlayan yol üstünde bulunmaktadır... Bu toprakların zenginliği bir gerçektir... Zengin petrol yatakları, büyük elmas madenleri ve yüzlerce milyon tonluk demir... bulunmaktadır. Dünya kahve üretiminde de dördüncü sırayı tutmaktadır." ("Görüş", Unesco Dergisi).

Şimdi bu ülkede yıllardır sürdürülen halk savaşının zafere ulaşacağı kadar nasıl bir gelişim izlediğini bir süreç içinde incelemeye çalışalım.

ANGOLA HALKININ KURTULUŞA KADAR SAVAŞI

2 Afrika ulusal ligası 1929 yılında kuruldu. Sömürgecilik sistemine karşı legal yöntemlerin yetersizliği bu örgütle beraber ortaya çıktı. Ancak ikinci paylaşım savaşından sonra, özellikle 1953'ten sonra, ilk gizli politik gruplarla birlikte Angola siyasi hayatı altüst oldu.

İllegal Mücadele

PLUA ve MIA adlı örgütlerin birleşmesi ile LE MOVIMENTO POPULAR DE LIBERTAÇÃO DE ANGOLA (MPLA) ortaya çıktı (Aralık 1956). Daha sonra MINA adlı örgütte 1958'de MPLA'ya katılmıştır. Bu gelişime karşılık faşist polis örgütü P.I.D.E. 1957 yılında güçlü geliştirmiştir. 1959 yılında onlarca yurtsever içeri atılmış; 26 Nisan'da Portekiz Hava Kuvvetleri Ülkeye yerleşmiş; Temmuz 1959'da içinde Ilidio Machado'nun da bulunduğu MPLA liderlerinden bazıları ve 8 Haziran 1960'da Luanda'da Agostinho Neto'da tutuklanmıştır.

4 Şubat 1961

MPLA Portekiz asker ve polislerinden ele geçirdiği silahlarla teçhizatlandı. İçinde MPLA liderlerinin de bulunduğu siyasi tutukluları kurtarmak için MPLA militanları Luanda'ya saldırdılar. Bu olay 4 Şubat 1961 gafağında cereyan etmiştir. Bu Angola'daki silahlı mücadelenin ilk patlayışıydı.

Silahlı mücadelenin yerleşik otoriteyi benimseyenlerin morallerini sarsan, halk yığınlarını peşine takabilen büyük patlamalarla başladığı bilinir. Devrimci atılım Roberto Holden'in UPA (Angola Halk Birliği)si tarafından yanlış hedeflere çekilmeye çalışıldı.

UPA'nın cinayetleri

UPA Angola'nın tam bağımsızlığı hedefi doğrultusunda savaştan MPLA'ı amacından sapırmak tarihsel misyonu ile devamı Amerikan emperyalizminin çıkarlarını korumuştur. Zaten bağımsızlık demokrasi, sosyalizm mücadelesi veren bir halk karşısında sadece sömürgeci ülkeyi bulmuyor. Aynı zamanda onun yandaşlarını da göğüslemek zorunda kalıyor. Örneğin, bir Portekiz sömürgeci olan Angola'da, yiğit Angola halkının karşı koyduğu sadece Portekiz sömürgeci güçleri değil, ABD, Almanya, İngiltere yani tüm emperyalist güçler ve onların işbirlikçileridir.

Faşizmin yeni sömürgecilğe dahi izin vermesi UPA'nın halkın kabilecilik, irkçilik, dini hoşgörüslülük, aydınlara karşı kin gibi olumsuz duygularından faydalanması yolunu açtı. Ayrıca, sloganları arasında "tüm beyazlara ölüm", "tüm MPLA üyelerine ölüm" ü barındıran emperyalizm tarafından yönetilen bir hareket doğmuş olarak devrimci bir yola giremezdi. Bu durumu başkan Agostinho Neto şu şekilde değerlendirmektedir: "Bu şekilde ulusal kurtuluş davasının yigit savaşçıları ve inançlı yurtseverler olan binlerce erkek, kadın ve çocuk kaybettik."

Bu arada sömürge ordusu büyük Ağustos-Eylül 1961 saldırısını düzenledi. İkinci paylaşım savaşında nazilerin vahşetini aşan sahneler ortaya çıktı. Portekiz faşistlerinin jenositerlerinin sonucu 50 000 ölü ve 300 000 mülteci idi.

1963'te Angola'da güvenizm krizi

Militanlarının askeri ve politik eğitimlerini yöneten MPLA bünetimi halk savaşını Angola'nın içlerine doğru yaygınlaştırıyordu. Bu arada Roberto Holden'in adamları özellikle kuzey bölgelerinde 1961-1962-1963 yıllarında devrimci avına çıkıyorlardı. Böylece savaş sürdürülebilir tek örgüt olan MPLA'ya saldırı-

larıyla UPA Angola halkının kurtuluş mücadelesine ciddi darbeler vuruyordu. Emperyalizmin oyunları ve oyunların tezgahlayıcısı Roberto Holden hareketi bilmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Sonuç olarak eski MPLA genel sekreteri Vir'ato da Cruz başkanlığında bir grup MPLA'dan ayrılıp UPA'ya katılıyor.

Öte yandan siyasal arenada iki perdelik yeni bir oyun sahneye konuyordu: 1. ALLIAZO adlı bir kabile örgütü PDA adını alarak UPA ile kaynaşıyor ve 2. Böylece FNLA ve sürgündeki hükümet doğuyordu. Emperyalistler Angola sövenizmini aşınlaştıran bu olaya oksijen vermekle kendilerini yükümlü hissediyorlardı. Bu arada 8 yıllık illegal mücadele MPLA'ya devrimci ideoloji ve gerilla teknikleriyle silahlandırdı.

CABINDA direnişinin anlamı

CABINDA'da yeni bir cephe MPLA tarafından açıldı. CABINDA'daki savaş yalnızca gerilla mücadelesi anlayışının sergilendiği yer değil aynı zamanda Angola tarihinin ilk halk savaş cephesiydi.

Doğu cephesi ve yeni boyutlar

18 Mayıs 1966'da MPLA direnmenin neticesi olarak, doğuda Mexico ve Cuando-Cubango'dan oluşan üçüncü bir savaş cephesi açmıştır. Silahlı eylemlerin başlamasından önce (18 Mayıs 1966) mukavemetçilere her türlü maddi ve manevi yardımı yapan bilinçli bir halkı oluşturan siyasi kitle çalışması yapılmıştı. MPLA'nın bayrağı altında bulunan tüm kitleler tarafından dolaysız olarak seçilen halk iktidarının organlarında ve eylem komitelerinde örgütlenmişlerdir. Halk, iktidarının gerçekliğine katılırken, yeni tip bir devlette haklarını demokratik hayatta kullanırken hastaneler, okullar ve diğer halka hizmet götüren kurumlarla sömürgecilere ölüm darbesi olan yeni bir hayat başlatıyor.

MPLA'nın siyasi mücadelesi ve silahlı mücadelenin yaygınlaştırılması

1967 yılında başkan Agostinho Neto'nun konuşması "ulusal toprakların her köşesinde silahlı mücadele yaygınlaştırılacaktır." Angola halkının mücadelesini yeni bir safhaya sokuyordu.

Uzun süreli devrimci halk savaşını başlatmak, illegal çalışmayla hareket geçirilen ve savaşın son aşamasında alınacak olan şehirleri kuşatmak gündeme gelen sorun oluyordu. Öncü gerilla mücadelesi giderek daha ileri ve üst düzeydeki mücadele biçimlerine dönüşecek, ancak bu üst düzeye geçiş gerilla mücadelesi tamamen bırakılmadan gelişecektir. MPLA'nın mücadelesi, politikanın birincil olması şartıyla, askeri, politik liderliğin birliğidir.

(Yazı Eylül 1969 tarihli *Tricontinental* dergisinin 42. Sayısından özetlenerek alınmıştır.)

SONUÇ

1974 Nisan : Portekiz faşizminin sonu
1975 4 Şubat : MPLA'nın Luanda'ya girişi
VE

11 KASIM 1975"BU GÜN DE DÜN GİBİ ANGOLA VE PORTEKİZ DAR ANLAMDA DA OLSA BİRBİRİNE BAĞLIDIR. FAKAT 11 KASIM MÜCADELEMİZİN ZAFERİ OLACAKTIR. VE ANGOLA HALKI MPLA VASİTİSİYLE BAĞIMSIZLIĞI VE 14 YILDIR ELDE SİLAH VAZ-GEÇMEKSİZİN ÜRÜNDE SAVAŞTIĞI AMAÇLARINI DUYURACAKTIR." (MPLA Avrupa Organi 24 Ekim 1975)

ÜRETİCİLER HASHAŞ YASAĞINA KARŞI SESLERİNİ YÜKSELTİLER

30 Kasım günü Bilecik'te Gündüzbey, Çaltı, Küre, Kızıldamlar, Oluklu, Tongurlar, Sağüt köylüleri ile Göl - pazarı, Osmaneli, Eskişehir, Bursa, Bilecik, Yenişehir'den çeşitli demokratik kuruluşların, devrimcilerin ve yurtseverlerin katıldığı "Hashaş Ekiminin Sınırlandırılmasını" protesto eden bir yürüyüş düzenlendi.

Bilecik, son hashaş ekimi yasağının kalktığı iller arasına alınmamış ve geçen yıl Gündüzbey köyünde hashaş eken 16 aile hakkında dava açılmıştı.

Yürüyüşe katılan binlerce üretici ve devrimci, "Bağımsız Türkiye", "İşçi-Köylü Elele", "Köylü Hashaş Ekecek" "Üstleri Sökeceğiz, Hashaş Ekeceğiz" "Katil İkridar", "Sınırsız Hashaş Ekmeğe İstiyoruz", "Cezalara Kalksın" sloganlarını haykırdılar. ABD emperyalizminin ve yerli işbirlikçilerinin hashaş üreticilerinin tek geçim kaynaklarını ellerinden almaları protesto edildi.

Yürüyüş Tertip Komitesi yayınladığı bildiriye şöyle diyor:

"Kardeşler...

Bizler Bilecik ve çevre köyü halkı olarak kendi topraklarımızda ne ekip, ne ekemeyeceğimiz kendimiz karar vermeliyiz. Amerikan Hükümeti değil.

- SİNİRLİ HASHAŞ EKİMİNE SON VERİLMELİDİR.
- YAŞASIN İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ.
- YAŞASIN İŞÇİ-KÖYLÜ VE GENÇLİĞİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ.
- KAHROLSUN HASHAŞIMIZI YASAKLAYANLAR.
- KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE ONUN YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ.
- KAHROLSUN FAŞİZM..."

İLERİCİ TİYATROLAR ÜZERİNDEKİ BASKILAR YOĞUNLAŞIYOR.

Bütün halk sınıfları üzerine yöneltilen faşist baskılar, halkın sorunlarına eğilen ilerici tiyatrolar üzerinde de yoğunlaşmaktadır. MC Hükümeti'nin Adalet Bakanı, geçginci tiyatroların siyasal konuları işlediklerini bahane ederek, engellenmelerini emreden bir genelge yayınladı. Halkın siyasi kavrmasından korkan egemen güçlerin ilerici tiyatrolara uyguladığı bu baskıları protesto eden bazı tiyatrolar bir basın toplantısı yaptılar. Fakat baskılar azalacağına daha da arttı. TÖB-DER Adana Şubesi yararına İzmir Eylem Tiyatrosu Birliği tarafından "Uyanış" adlı oyun oynanmadan önce sanatçılarından 8 kişi gözaltına alındı. Ankara'da AST'in oynadığı "Ana" adlı oyun yasaklandı.

Ankara Sanat Tiyatrosu, Dostlar Tiyatrosu, Halk Sahnesi Oyuncuları, Birlik Sahnesi, DAST, Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu, Çağdaş Sahne, İstanbul Şehir Tiyatroları çalışanlarından bir

MC FAŞİZMİNİN TEZGAHLAMAYA ÇALIŞTIĞI YENİ FAŞİST YASALARA KARŞI UYANIK OLALIM. TÜM DEMOKRAT GÜÇLERİ AYAĞA KALDIRALIM.

Ülkemizdeki egemen güçler, 12 Mart açık faşizmini tezgaahlamalarının hemen ardından 1961 Anayasası'nın getirdiği özgürlükler adına ne varsa hepsini yokettiler. Yaptıkları anayasa değişikliklerini uygun yeni faşist yasalar çıkarmaya çalıştılar.

Halkın yükselen mücadelesini boğmak için ne lazımsa, onunla kendilerini teçhizatlandırmaya çalıştılar.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasası da 12 Mart açık faşizmi sırasında tezgahlanan yasalardan biridir. Sıkıyönetimin olmadığı dönemlerde sıkıyönetim mahkemelerinin görevlerini yerine getirmesi amacıyla hazırlanmıştı. Anayasa Mahkemesi bu yasağı iptal etti. Buna rağmen Devlet Güvenlik Mahkemeleri görevlerine devam ediyor. Ölüm cezasına kadar varan kararlar alıyor. Bu mahkemelerin tutukladığı devrimciler, yurtseverler hala cezaevlerinde yatıyorlar.

Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararının açıklanmasından sonra ilerici yurtseverler aleyhine yeni yeni davalar açıldı. Maltepe olayları, Ankara Devrimci Gençlik Birliği, SBF olayları, TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin tutuklanması, 43 ODTÜ öğrencisi ile ilgili dava en son örneklerdir.

14 Kasım günü İçlerinde Yılmaz Güney'in de bulunduğu Ankara Merkez Cezaevindeki siyasi tutuklular, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin görevine devam etmesini protesto etmek amacıyla bir hıfız talik açıklık grevine başladılar. Ankara'daki 50 kadar tutuklunun başlattıkları açıklık grevi bir anda diğer cezaevlerine de yayıldı. İstanbul Sağlıkçılar, Toptaşı, Maltepe, Niğde, Kırşehir, Adana, İzmir, cezaevlerindeki siyasi tutuklular da açıklık grevine katıldılar.

18 Kasım günü İstanbul'da DGM'ni protesto eden ve Çağaloğlu'ndan Sirkeci'ye kadar bir yürüyüş yapan devrimciler faşist komandoların hamisi AP Çanakkale milletvekili Murat Bayrak'ın sahibi olduğu Sancak Tul Fabrikası'na ait bir kamyonu devirmişlerdir. Devrimciler yürüyüş sırasında "Bağımsız Türkiye", "Kahr olsun faşizm", "Kahr olsun faşist DGM'leri" yazılı pankartları taşımışlar, bunları vilayet önüne bırakmışlardır.

Birçok demokratik kuruluş, DGM'lerini protesto eden açık oturumlar, toplantılar düzenledi, bildiriler yayınladılar.

Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesine rağmen MC iktidarı yeni DGM yasağı hazırlığı içindedir. Gene Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu" ve "Dernekler Kanunu'nun yerine daha ağır faşist baskıları getirecek yeni kanun tasarılarını önümüzdeki günlerde "Millet Meclisi"ne getireceklerdir. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi "Adalet Bakanlığı" tarafından "Özgürlükleri Koruma Yasası" (!) adı altında özgürlükleri yok etme yasası önerisi hazırlanmaktadır.

Açık faşizmlerini çeşitli faşist kurumlar aracılığı ile gizli faşizm şeklinde devam ettirmek geleneğini sürdürmek eğiliminde olan egemen güçlerin halkın gelişen mücadelesini kırmak, örgütlenme çabalarını önlemek yolundaki girişimlerini KİTLELERE KAVRATALIM, TÜM DEMOKRAT GÜÇLERİ SEFERBER EDELİM.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNİN İŞLEYİŞİ DURDURULMALIDIR.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNCE TUTUKLANAN BÜTÜN DEVRİMCİ VE YURTSEVERLER SERBEST BIRAKILMALIDIR.

grup, yaptıkları basın toplantısında şu bildiriye basına açıkladılar:

"...Oyunların yasaklandığı, tiyatro emekçilerinin tutuklandığı, yasa dışı baskıların ilerici-devrimci tiyatro eylemine katılan seyircilerin devrimcilerinin tutulduğu, bugünkü ortamda, adalet mekanizmasını ihbar ve baskıya çağırın bu faşizan genelge, sağcı iktidarların tiyatro üzerindeki bugüne değin uyguladıkları gizli sansürün itirafı, bu sansürü yasalastırma hazırlığının somut kanıtıdır.

Her türlü baskının, kitlelerin yükselen bilinci ve oledümleri karşısında yenilgiye mahkum olduğunu inancıyla tüm ilerici-devrimci tiyatroları genel anti-faşist mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak güçbirliği içinde olduklarını duyururlar."

TÖB-DER'İN HAYAT PAHALILIĞINI, FAŞİST BASKILARI PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ VE MİTİNGLERİ ENGELLENDİ.

Faşist baskıların bütün yurt çapında ve bütün halkımız üzerinde yoğunlaştığı son günlerde egemen güçler, yurtsever öğretmenler üzerindeki baskısını da hiç ihmal etmiyor. Son 5 ay içinde 6

öğretmen öldürüldü, yüzlerce gözaltına alındı, yüzlerce saldırıya uğradı, kurşunlandı, lokalleri tahrip edildi, toplantıları basıldı, binlerce öğretmen kıyıma uğradı.

Bütün bu faşist baskılardan yılmadığını, tersine mücadele azminin arttığını gösteren yurtsever öğretmenler, 15 ilde; Kayseri, İçel, Samsun, Artvin, İstanbul, İzmir, Bursa, Afyon, Trabzon, Gaziantep, Siirt, Çorum, Kars, Edirne, Kastamonu'da faşist baskıları, hayat pahalılığını, kıyımları protesto yürüyüş ve mitingleri düzenledi. Aralarında DİSK, Ankara Tabip Odası, Tüm İktisatçılar Birliği, TMMOB, Tüm Öğretmen Üyeleri Derneği ve AYÖD'ün de bulunduğu birçok demokratik kuruluş, Töb-Der'in düzenlediği bir miting ve yürüyüşleri destekleyeceklerini açıkladılar.

Fakat MC hükümeti bu yürüyüş ve mitingleri engelledi.

FAŞİST BASKILAR, YURTSEVER ÖĞRETMENLERİN VE TÜM HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİNİ ENGELLEMİYECEKTİR.

YÜRENDİKİ HABERLERİ, YORUMLARI, BELGELERİ VE FOTOĞRAFLARIYLA BİRLİKTE GÖNDERİNİZ.

Kitap
Kitabevi

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK-1

Demokratik merkezîyetçilik, devrimcilerin en önemli örgütlenme ilkelerinden birisidir. Tutarlı bir anlayışla kullanıldığında, bir örgütün, gelişiminin sarmal yolunda üst düzeyde yeni boyutlar, taze güçler kazanmasının belirleyicilerindedir. İşte bu yüzden de, örgütlenme ilkesi olarak sürekli tartışma gündeminde tutulması ve savunulması, onun su yada bu biçimde mekanik yordamlarla bozuma uğramasını engelleyeceğinden yararlıdır...

Demokratik merkezîyetçilikten, bir örgüt içinde iktidarda olanların yalnızca merkezîyetçi yanı anlamaları; muhalefette bulunanların yalnızca demokratik yanı görmeleri sık sık rastlanan bir tartışma ortamının doğmasına neden olmaktadır. Ve tutarlı örgütlenmeler içinde bile, çoğunluk-azınlık diyalektik birliğinden kaynaklanan bir mücadeleden odaklaştığı nokta olmaktadır. Hele hele merkezînin denetiminde çalışmamak istemeyen bir azınlık varsa, "azınlık olmayı reddeden" bir azınlık varsa, o örgütte 'demokratizm' teranelerinden kulaklar çınlar. Ancak her siyasî yoğunluğun bir demokratik merkezîyetçilik anlayışının var olması, u ilkeyi çeşitli subjektif yorumlarla sınırlamayı meşrulaştırmaz. Çünkü bu konuda doğru olan tek bir anlayış vardır ve o da nesnel gerçeklerden çıkarılan ve gene nesnel gerçeklerle doğrulanan anlayıştır. Marksizm-Leninizm'in evrensel demokratik merkezîyetçilik ilkesinin özgül uygulanmasıdır.

Ne var ki, son günlerde Türkiye'de demokratik merkezîyetçilik konusunda türlü-çeşitli görüşler öne sürülmektedir. Bu yüzden, gözölmüş olan şeyleri yeniden düşünme haline getirme, berrak olan şeyleri bulandırma yolundaki bu girişimler, bizi bu sorunu c antlarında ele almaya zorluyor.

Demokratik merkezîyetçilik, Marksist-Leninistlerin kurduğu toplumsal yapılarda bilinçli olarak gerçekleştirdikleri bir örgütlenme ilkesidir. Tarihi olarak, Komünist Enternasyonal'in Marks'ın önderliğinde toplanmasında ortaya çıkmış ve proleter devrimci mücadele boyunca yer alan ve yer almakta olan tüm örgütlerin oluşumunda var olmuş ve giderek (makro planda) sosyalizmin hayata geçirilişinde, toplumsal işleyişin ana unsurlarından biri olmuştur.

Demokratik merkezîyetçilik, devrimci mücadelenin örgütlü olan her alanında canlı pratikten fırlayan bir ilkedir. Sarmal gelişimi doğrultusunda ilerleyen bir örgütlenmiş devrimci sürecin iç dinamiklerinden biridir. Toplumsal bir potansiyelin, bir yapı içinde yer alması sonucunda kinetik hale dönüşümünün örgütsel ifadesidir. İşte bu yüzden, Marksizm-Leninizm'in ustaları bilimsel açıklamalarında, var olan süreçteki bu işel olguyu görmüşler ve onu sistemleştirmişlerdir. Yani onlar, burjuva ideoloğlarının iddia ettikleri gibi, önderlikleri örgütsel yapıları bu ilkeyi empoze etmişler; tam tersine, devrimci örgütlere diyalektik materyalizmin temelinde yükselen ilericî bir işlerlik kazandırmışlardır.

"Halk safaları içinde demokrasiyle merkezîyetçilik, özgürlükle disiplin karşılıklı ilişki halindedir. Bunlar bir tek varlığın iki karşıt şeyidir, birbirleriyle hem çelişkilidir hem de birleşiktir ve bunlardan birisini vurgulayıp diğerini reddetmemiz doğru olmaz. Halk safaları içinde ne özgürlük ne disiplin ne demokrasi ne de merkezîyetçilik var olmadan yapamayız. Demokrasi ve merkezîyetçiliğin, özgürlük ve disiplinin bu birliği bizim demokratik merkezîyetçiliğimizi meydana getirir. Bu sistemde halk yaygın bir demokrasi ve özgürlükten yararlanır, ama aynı zamanda sosyalist disiplin sınırları içinde kalır." (Mao Zedung)

Biz burada demokratik merkezîyetçilik diyalektikliğini en dar anlamıyla, devrimci bir örgütün BÜTÜNÜĞÜ içinde değerlendirileceğiz. Ve birbirine karşıt iki yana, demokrasi ve merkezîyetçilik yanlarına sahip bu özelliği böyle bir bütün içinde anlatırken, teorik olarak karşıtların birliği ve mücadelesi genel doğrusunu sürekli olarak vurgulayacak ve bu diyalektik bütün içinde asıl olan karşıtlar arasındaki mücadele olduğunu akıldta tutacağız.

(Böyle bir ön açıklamaya gerçekten gerek duyduk. Çünkü ilerde anlatacağımız gibi, kimileri proleterya partilerinde daima merkezîyetçiliğin ağır bastığını, demokratik kitle örgütlerinde ise daima demokratik yanın ağır basması gerektiğini söylüyorlar. Ve bunu öylesine bir kaba felsefi idealizme savunuyorlar ki, proleter partileri ve yaygın örgütleri arasındaki esas ayırd edici özelliğin bu olduğunu bile savunabiliyorlar!)

Diyalektik materyalizm, bir BÜTÜNÜN gelişimini ve değişimini, kendi içinde yer alan karşıtların birliğinin ve mücadelesinin, yani o BÜTÜN içindeki gelişmelerin sağladığını öğretir. Ve bu BÜTÜN içinde, gelişmelerden bir tanesi, temel olanı, BÜTÜNÜN gelişimini belirler. Temel gelişimin çözülmesiyle var olan BÜTÜN nitelik değişir. (Gelişimin ve değişimin temel nedeni içseldir) Öte yandan, dışsal nedenler ise gelişim ve değişimin koşullarını belirler. Bu yüzden, her BÜTÜNÜN, içinde yer aldığı ve kendisinin bir parçası olduğu "daha büyük bir BÜTÜN yada süreç" ile olan bağlantısını, gelişiminin ortamını ve koşullarını bilmek gerekir. Demekki bir gelişim olduğunu tespit ettğimiz demokratik merkezîyetçilik irdelenirken, onu hangi "büTÜnsellik" içinde değerlendireceğimizi bilelim. Ki böylece, burada BÜTÜN olarak ele aldığımız devrimci bir örgütte, onu öneminin boyutlarını kavrayabilelim...

Özgül bir BÜTÜN olarak sınırları çizilen bir devrimci örgütte de, ona canlılık veren, gelişimini sağlayan değişiklik gelişmeler bulunur. Ancak, var oluş nedeni "onun eyleminin muhtevasıdır" ve buna göre "biçimlenir". Ve geniş anlamıyla bu eylem, örgütün nihai amacı gerçekleşene dek sürer. Sözgelimi, herhangi bir ülkedeki proleterya partisnin nihai amacı, toplumu sosyalizme ulaştırmak ve nihai amaç olan sınıfsız toplum kurulana dek, örgüt olarak, proleteryanın örgütü olarak mücadelesini sürdürmektir. Ve proleterya "ortadan kalktığı" zaman, yani sınıfsız toplum gerçekleştiği zaman, parti olarak örgüt ortadan kalkacak, yerini yeni bir yapı alacaktır.

Bu evrensel doğruyu BÜTÜN devrimci partilerin tarihlerinde görebiliriz. Lenin'in önderliğinde devrimci mücadeleyi sürdüren R.S.D.İ.P.'nin tüzüğünde ilk önceleri "merkezîyetçilikten" söz edilmekteydi. Çünkü "biçim olarak, otokratik bir ülkede böyle güçlü bir devrimci örgüt tam bir gizlilik içinde çalışmak zorundadır. Gizlilik bu cinsten bir örgütün öylesine zorunlu bir şartıdır ki bütün öteki şartlar (üyelerin sayısı ve seçimi, görevler vb.) bu birinci şarta yadurulmalıdır." (Lenin, Ne Yapmalı?, s. 168) İşte bu somut koşulların örgütü "zorunlu olarak merkezi bir nitelik taşıyan bir örgüt..." (a.g.e., s. 169) olmak durumundadır. Büyük diyalektisyen Lenin, merkezîyetçilik ve demokrasi karşıtlarının oluşturduğu BÜTÜNDE, hangi yanın ağır basacağını koşullarını sıralarken, demokratik yanın belirleyici olmasının ortamını şöyle anlatmaktadır: "Geniş bir demokrasi ilkesi'nin iki açık şartı gerektirdiğini herhalde herkes kabul eder: Birincisi tam bir açıklığı (aleniliği), ikincisi BÜTÜN görevlilerin seçime gelmesini. Örgütün üyeleri için tam bir ahenlik olmadan demokratisizmden söz etmek gülünç olur." (a.g.e., s. 170). Ve Lenin bu koşullar altında parti için söylediklerini diğer devrimci örgütler içinde geçerli sayabilmektedir. "Otokrasinin kanaklıkları içinde ve Çar jandarmasının uyguladığı ayıklama rejimi altında (...) hiçbir devrimci örgüt, ne kadar istese kesin geniş demokrasiyi hiçbir zaman uygulamamıştır ve uygulayamaz." (a.g.e., s. 172) Ekonomistlerin ve Narodniklerin "demokratizm" anlayışının geçerliliğini sergileyen Lenin, bu anlayışların bir kaynağı olarak "ilkel demokrasi"ye de işaret etmektedir. (Bu anlayışa inananlar, işçilerin, "...sendikaların ilk kurulduğu dönemlerde, bütün üyelerin sendika yönetiminin BÜTÜN ayarlarına katılmalarını demokrasinin zorunlu bir şartı saydıklarını anlatıyorlar: BÜTÜN meseleler, bütün üyelerin oyuyla karara bağlanmakta kalmıyordu, bütün resmi görevler, bütün üyeler tarafından münavebe ile görülüyordu. İşçilerin, demokrasinin bu şekilde anlaşılmasının sağlığını görmeleri için bir yandan temsil kurumlarının gerektiğini, öte yandan da BÜTÜN zamanını sendika yönetimine sarfedek görevlilerin gerektiği anlayabilmeleri için uzun bir tarihi tecrübe gerekir..." (a.g.e., s. 175))

Mensheviklerin parti içindeki bölücü davranışlarının ayıkla çıktığı yıllarda (II. Kongre'den sonra) Lenin Marksist partinin örgütlenme ilkelerini Bir Adım İleri İki Adım Geri adlı yapıtında savundu. Ve partinin eyleminin muhtevasına uygun bir biçim almasını sağlayacak ilkeleri geliştirdi. Böylece "parti, görevlerini yerine getirebilmek ve kitlelere sistemli bir şekilde kılavuzluk edebilmek için, merkezîyetçilik ilkesine dayanarak örgütlenmeli, mütecanis bir tüzük ve mütecanis bir yönetici organa sahip olmalıdır..." anlayışı, Leninist illegal parti örgütlenmesinin ilkelerinden biri oldu. (S.B.K. P. Tarihi, I. Baskı, s. 71) Ancak böyle bir yaklaşım R.S.D.İ.P.'nin işel yapısının anti-demokratik olduğunu mu belirtiyor? Elbetteki hayır. Tam tersine, parti içi demokrasinin verilen mücadeleden koşulları ve boyutları düzeyinde ele alınış yordamıydı bu. Ve "hiç şüphe yok ki, Çarlık istipatı altında partinin illegal olarak var olduğu günlerde parti örgütleri tabandan seçim ilkesi üzerinde kurulamazdı ve bunun bir sonucu olarak da, parti kesinlikle gizli olmalıydı. Ama Lenin, partimizin hayatının bu geçici özelliğinin Çarlığın kaldırılmasıyla ortadan kalkacağını, partinin açık ve legal bir hale geleceğini ve parti örgütlerinin demokratik seçim, demokratik merkezîyetçilik ilkelerine dayarak kurulacağını düşünüyordu." (a.g.e., s. 71) Nitekim, demokratik merkezîyetçilik ilkesi parti tüzüğüne ancak Şubat 1917 Devriminden sonra, Altıncı Kongre'de konulabildi. Bu dönemde, devrim öncüsünün son derece güç koşulları altında illegal çalışmalar sürdürmüş olan örgütleri, yer altından çıkararak politik ve örgütsel çalışmalarını açık bir biçimde geliştirmeye başladılar. "Parti komiteleri demokratik merkezîyetçilik ilkesine uyarak yeniden düzenlendi. En üstten en alta kadar BÜTÜN parti kuruluşları seçime tabii tutuldu." (a.g.e., s. 220) Çarlığın yıkılması öncüsüne karşın, burjuva ve küçük burjuva basının çılgin bir boşevik avı kampanyasının kızıştığı bir sırada toplanan Altıncı Kongre, "yeni bir parti tüzüğü kabul etti. Bu tüzük bütün parti örgütlerinin demokratik merkezîyetçilik ilkesi üstünde kurulmasını şart koşuyordu. Buna göre:

- 1-Partinin bütün kademelerindeki bütün yönetici kurullar seçim yoluyla işbaşına gelecektir.
- 2-Parti kurulları kendi parti örgütlerine faaliyetleri hakkında düzenli aralarla bilgi verecektir.
- 3-Sıkı parti disiplini olacak, azınlık çoğunluğa uyacaktır.
- 4-Üst kurulların tüm kararları, alt kurulları, bütün parti üyelerini kesinlikle bağlayacaktır." (a.g.e., s. 379)

Yukarıda anlattığımız Leninist örgütlenme sürecini kendi özgül pratiğinin gelişimi boyunca Ç.K.P.'nde de tespit etmekteyiz. Ç.K.P. tüzüğüne demokratik merkezîyetçilik bölümü S.B.K.P.'ninkinden aynen aktarılmıştır. Ve devrim yapılarına dek Mao Zedung partiyi amorflaştırma, mücadeleyi örgütsüz kılma tehlikesini doğuran "aşırı demokratizm" hastalığıyla da savaşmıştır. Çin Halk Cumhuriyeti kurulduktan sonra ve proleterya diktatörlüğü pekiştirildikten sonradır ki, Ç.K.P., değişen koşulların ışığında demokratik merkezîyetçilikte demokrasi yanının gelişmesini öngören yeni tedbirler aldı. (Ç.K.P. Onuncu Kongre Kararı)

Bu yazıda, demokratik merkezîyetçiliğin örgütün içinde yer aldığı ortamın koşullarına göre ve bu örgütün kendi işel yapısının özelliklerine göre bir anlam kazandığını vurgulamaya çalıştık. Yani bir örgütte, pratik olarak, demokratik yanın mı yoksa merkezîyetçi yanın mı ağır bastığını yasanın tarihsel dönemin koşullarından ve örgütün eyleminin muhtevasına göre gerçekleştirdiğini anlattık. Gelecek yazımızda bu anlayışın demokratik kitle örgütlerinde kazandığı özgül boyutlara değineceğiz.

DEVİRCİ GENÇLİK

DEVAMI GELECEK SAYIDA

ruz. Ülkemizdeki burjuva yönetimi, kapitalist ülkelerdeki "demokrasi", "faşizm" kavramlarının klasik tanımlamalarıyla çözümlenemez.

Ülkemizde telceli burjuvazinin kendine has, baskı ve terör dayanan, anti-demokratik yönetimi esaslıdır. Nasıl bir burjuva demokrasisidir ki, baskı ve terör daima siyasi yönetimin asli özgedir, demokrasi ise tali-istisnai ve istikrarlıdır. Elli yıllık cumhuriyet tarihinde Ankara ve İstanbul otuz yakın yıl sıkıyönetimle yönetilmiş, işçi sınıfına hiçbir zaman gerçek bir örgütlenme hakkı tanınmamış, sövenizm ve asimilasyon, sürekli bir baskı ve zulüm yöntemi olarak sürdürülmüş, terör ve baskı telceli burjuvazinin iktidar aracı olarak devlet aygıtı için de kurulmuştur. (İşaret etmek gerekir ki, bugün MHP'li faşist komandolar da devlet aygıtı içindeki faşist kurumlarca örgütlendirilip, yönetilmektedir.) Böyle bir siyasi yapıya, burjuvazinin bu yönetim biçimine biz, "sömürge tipi faşizm" diyoruz. İsteyenler "sömürge tipi demokrasi" de diyebilirler!

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE ESAS OLARAK BİR DEVRİM MESELESİ OLMAKLA BİRLİKTE AÇIK FAŞİST DİKTATÖRLÜK EĞİLİMLERİNE KARŞI DA MÜCADELEYİ GEREKTİRİR.

Ancak, bu anti-faşist mücadelenin bir yanidir. Ülkemizdeki siyasi yapının ikili karakteri anti-faşist mücadele kavramında da ikilik yaratmaktadır. Ülkede zaten faşizm var, ha açık olmuş, ha gizli, bu iş devrim meselesidir diyerek mevcut nisbi demokratik şartların açık faşist diktatörlüğe dönüşme eğilimlerine karşı mücadele etmek gerektiği sonucuna asla varılmaz. Çünkü, devrimciler her zaman halk yığınları üzerindeki baskıların artmasına karşı mücadele etmek zorundadırlar. (Ayrıca bu şartlar, devrimci mücadele açısından da reddedilemez.) İşte açık faşist diktatörlük eğilimlerinin geliştiği dönemlerde anti-faşist mücadele programının genişlemesi, mevcut sınırlı-nisbi demokratik hakların korunması için mücadele edilmesi gerekir. Özetlersek, anti-faşist mücadele iki yönlü biçimde ele alınmalı, ve karmaşık bir görevler bütünü olarak kavranmalıdır.

Özetle faşizme karşı mücadele programı esas olarak demokratik devrim programının bir parçası olmak zorundadır.

FAŞİSTLERİN AZGINLASAN SALDIRILARINI TEK YÖNLÜ DEĞERLENDİRMEYELİYİZ.

Yukarıda kısaca anlatılmaya çalışıldığı durumun ortaya çıkardığı ilk sonuç şudur: Ülkemizdeki demokrasi mücadelesi ve anti-faşist mücadele birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Ve esas olarak bir devrim meselesidir. Mevcut devlet yapısı içindeki faşist kurumlar sökülüp atılmadan, göğüsleye göğüsleye demokrasi gerçekleştirilemez. Bazı demokrasi yanlı partilerin iktidara gelmesi de durumu esas olarak değiştiremez. Ve böylesi bir durum faşizmin gerilemesi anlamına gelebilir ancak.

Bugün, MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistler, ülke çapında azgınlıklarını ve saldırılarını artırıyordular. Bu olaylar karşısında doğru bir tavır alabilmek, her şeyden önce onların saldırılarının tek yönlü değerlendirilmesine, doğru olarak ele alınabilmesine bağlıdır. Başta kısaca değindiğimiz gibi onların saldırıları bir yandan yarattıkları terör ortamı içinde devrimcileri, gençliği ve halkı sindirip ege-menlik kurmak ve etkinliklerini arttırmak amacıyla faşisten, bir yandan da iplerini ellerinde bulunduran efendilerinin "anarşiyi önleme" bahanesiyle emekçi halka, tüm demokratik ve yurtsever güçlere karşı baskı tedbirlerine ve tertiplere zemin de hazırlıyorlar. Bütün revizyonistler ve onların etkinliğindeki sözlümona "sol" basını ise, bu olayları tamamen yanlış değerlendiriyor ve böyle aksettiriyorlar. Onlar, faşist saldırılarının tek anlamını faşizme uygun ortam hazırlamak olarak görüyorlar. "Faşistler devrimcileri aynı şekilde kendilerine karşı birlik verdimler için saldırıyorlar." Göstiller faşistlere cevap verince de (devrimcilerin kendilerini korumalarının revizyonistlerce ismi bu) faşizmin gelmesi için bahane doğacaktır. "Anti-faşist mücadeleyi özünde doğru kavramadıkları ve onu sadece faşizmi önleme meselesi olarak gördükleri için, bir de faşistlerin saldırılarının ikili yönünü de göremedikleri için bütün görevlerini olayları önlemek ve böylece "faşizmi de getirmemek(!)" olarak tesbit ediyorlar. Böylece hem olayları yanlış değerlendiriyor ve yanlış aksettiriyorlar, hem de anti-faşist mücadeleyi hedeflerinden saptırıyorlar. Sözlümona "faşizmi önlemek" için böylece kendilerine bir tek görev kalıyor: Anarşiyi önlemek! (Bö-

le bir kafayla sözde solcu bir haftalık dergide şu manşet yer alıyor: "Sağcı ve solcu liderler anarşiyi önleyemiyorlar.")

"Anarşi'nin neden doğduğu ve ne anlama geldiği devrimcilerce bellidir. Burjuvazi istikrarını bozarak her şeyi anarşi çözüyle bakıyor. Ve istikrarını korumak anlamında "anarşiyi önlemek"ten söz ediyor. İşte revizyonistlerin bakışıyla burjuvazinin bakışı bu noktada çıkarıyor. Onlar, mevcut nisbi demokratik ortamı koruma görevini tek mesele olarak gördükleri için düzenin ve istikrarın en bağınaz savunucuları haline geliyorlar. Bu arada adı geçen derginin yazarları, sağın ve solun" liderlerinin olayları önleyememelerine sebep arıyor.

Ne bazı "solcu" liderlerin beyanatları, ne de burjuvazinin çabaları burjuva toplumuna istikrar kazandırmaz. Eğer revizyonistler, sınıf mücadelesini durdurabilirlerse (!) belki düzen istikrara kavuşur, Demirel de kurtulur!

Yine onlar, yani revizyonistler olayları önlemek için gençlere de akıl öğretilmeye kalkıyorlar. "Faşistlerin saldırılarına aynı şekilde cevap vermemeli, aksi provokasyon olur, oyuna gelmez." Bu suretle her şeyden önce onlar olayları yanlış aksettiriyorlar. Sanki olay, faşistlerin saldırılarına solcular silahla cevap vermesiyse meydana geliyor. Solcular cevap vermesinca olaylar duracaktır. Revizyonistlerin olaylara bakışı, burjuva basından hiç farklı değil. Onlar da bu olayları öğrenci olayları olarak görüyorlar. Bir kere şunu açıklamak lazımdır ki, faşistler sadece Üniversitelerde değil, orta öğrenim kurumlarında, eğitim enstitülerinde, Anadolu'nun her tarafında öğretmenlere, işçilere hatta koltuğunda Cumhuriyet gazetesi taşıyan aydınlarla, tüm yurtseverlere karşı azgıncı saldırıyorlar. Aynı faşistler, daha dün seçimler sırasında CHP mitinglerinde CHP'li yurtseverleri de vurup öldürüyorlar mıydı?

CHP'li liderler ve sözde "sol"cu partilerin liderleri bu olayları önlemek için bir de Üniversitelerine kapatılmasını istiyorlar. O zaman faşistler saldıracak ve olay çıkacak diye CHP mitingleri yapılmamalıydı. Faşistler saldıracak diye okulları, fabrikaları, her yeri terkedeceğiz. Zorbalığa adeta davetiyedir bu.

Bugün TİP tarafından faşistlerin saldırılarıyla olay çıkacağı, dolayısıyla faşizme zemin hazırlanacağı için Üniversitelerin kapatılması öneriliyor. Bu bütünüyle sakat bir dünya görüşünün yansımasıdır ve anti-faşist mücadeledeki görevleri çok tehlikeli bir biçimde sapıran bir anlayıştır. Böyle bir anlayışla bugün Üniversitesi, yarı fabrikaları ve bütün ülkeyi faşistlere terk etmek ve onların zorbalığına teslim olmandan başka bir sonuca ulaşılamaz.

Faşizme karşı halkın her kesiminde, hayatın bütün alanlarında mücadelenin örgütlenmesi gerektiği temel ilkesine karşı çıkan faşizme karşı mücadelede teslimiyeti öneren bu kişilerin kendileri hakkındaki subjektif düşüncelerimizi bir kenara bırakarak en temel sosyalist düşünceye dahi ters düşüklerini belirtmekle yetineceğiz. Çünkü sosyalistlerin görevi halk yığınlarının bütün kesimlerinin siyasi memnunsuzluğunu, düzene karşı hoşnutsuzluğunu örgütlemek hayatın her alanında mücadeleyi sürdürmektir.

Faşistlerin saldırılarına karşı gülle giderek onlar yumuşatılabilir mi? Bunu hayal etmek faşizmi tanınamaktan ileri gelir(Sonrız bunu seçim mitinglerinde Ecevit dahi öğrendi).

Faşizmi yenmenin tek yolu onun zorbalığına teslim olmadan, örgütlü halk yığınlarının direncini bir kale gibi faşizmin karşısına dikmek ve faşist baskının kaynağını yok etmektir. Bu yüzden daima faşizme karşı mücadele inancını ve bilincini yükseltmek anti-faşist mücadelenin özü olmalıdır.

Faşistlerin saldırılarına karşı ölü gibi sessizlik isteyenlere artık bir diyeceğimiz yok. Sadece Millet gazetesi yazarı M. Soysal'ın bir yazısından (sonuçta kendisi de başka bir şey öğrenmiş olmasınca rağmen) şu sözleri aktarmakla yetinelim: "Bu tür öneriler bile bile estirilene şiddet rüzgarları karşısında suçsuz insanların enayice kurban ettirilmelerine kadar varabilir."

PROVOKASYON MANTIGINI ACIĞA ÇIKARTALIM

Yine bu konuda üzerinde kısaca durmak istediğimiz bir konu var. Revizyonistler her türlü olayı provokasyon olarak değerlendiriyorlar. Faşistlere karşı mücadele etmek faşizme bahane olacaktır. Polis saldırınca direnmek provokasyondur, oyuna gelmez, v.s. TİP'iler bu kafayla 12 Marttan önce yürüyüş ve mitinglere bile karşı çıkıyorlardı. Onların bu düşünce sapıklığı bugün sınıf mücadelesini ve bütün hayatı bir provokasyon, bir oyun olarak görmeye kadar varıyor. Onlar sosyal müca-

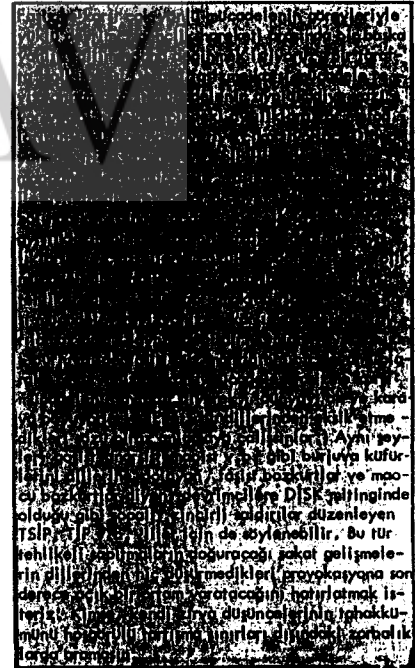
lelerin tabi olduğu kanunları bilmiyorlar. Revizyonistler olayların daima esarengiz bir güç tarafından planlandığını ve insanların da bu planları rollerini oynamaktan başka bir şey yapamayacaklarını sanıyorlar. Her olayda bir tezgah-plan arıyorlar. Ve oyuna gelmeyelim diyerek neredeyse hayatı durdurmaya çalışıyorlar. Bu idealist kafaların bakışında bütün hayat senaryosu önceden hazırlanmış bir tiyatroya dönüşüyor. (Rejisör bazen pentagonda mukim emperyalizm, bazen de nerede oturduğu belli olmayan faşizm oluyor.)

Aslında böylesi bir provokasyon mantığına göre devrimden vazgeçmek gerekir. İşçi sınıfı burjuva iktidarını tehdit ettiği zaman burjuvazi zora başvuracaktır. Her devrim belirli oranda kendi karşısını-karşı devrimi de örgütleyerek gelişir. Eh! Madem ki bu demokrasiyi korumaktan başka bir muradımız yok, devrimi hiç geliştirmesek, burjuva iktidarı hiç tehdit edilmezse belki faşizm hiç gelmez! Zaten revizyonistler ulusal kurtuluş savaşlarını emperyalizm nükleer savaş çıkartması için bahane olur diyerek reddetmiyorlar mıydı? Sonuçta revizyonist ideolojimizin elinde devrimci proleteryanın sınıf mücadelesine yön veren bilimsel devrimci düşünce "oyuna gelmeyelim" çığlıkları arasında yerini burjuva idealizmine terk ediyor. Ya da bir komediye! Sözde sosyalist parti liderlerimize ve "sol" basınına bu kafalarıyla verecekleri öğütleri devrimci gençliğin ihtiyacı olmadığını söylemek onlara saygısızlık olmaz sanırız!

Bugün devrimci gençlik hareketi ve tüm yurtseverler antifaşist mücadelede çok yönlü görevlerle karşı karşıyadırlar. Her şeyden önce bu mücadele bütün alanlarda ideolojik-demokratik ve politik sürdürülmeli. İdeolojik planda faşizmin teşhiri hiç küğümsenmemeli, faşizmin yoluna, demagojiye dayanan propagandasını 12 Mart tecrübesinden de yararlanarak tesirsiz hale getirmek ve teşhir etmek için çaba sarfetmeliyiz. Ve baştan beri" açıklamaya çalıştığımız gibi faşizme karşı mücadeleyi ne sadece mevcut demokratik hakları korumak uğrunda mücadele, ne de sadece MHP'li ve Ülkü Ocaklı köpeklerin saldırılarına karşı mücadele olarak görmeyelim. Tam tersine azgın faşist terör ve baskılara boyun eğmeden, demokratik mevzileri terketmeden faşizme karşı her alanda tavizsiz mücadeleyi sürdürmeliyiz. Bilmiyoruz ki faşist baskıya boyun eğen her tavranız neticede faşistlerin ekmeğine yağ sürer.

Ve yine hiç unutmayalım, faşistler emekçi halkın ve tüm yurtseverlerin baş düşmanıdır. Onlara karşı mücadele her şeyden önce, insanı yücelten bir yurtseverlik mücadelesidir.

ANTI-FAŞİST MÜCADELEYİ KARMAŞIK BİR GÖREVLER BÜTÜNÜ OLARAK DOĞRU KAVRANMALI VE HER YERDE TAVİZSİZ MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM.

BİR OLAY

GAZİ EĞİTİM ÖĞRENCİLERİ FAŞİST BASKILARA KARŞI DİRENİYOR.

faşizm, saldırı ve teröre dayanarak kitle tabanı yaratmak istiyor.

Gazi Eğitim Enstitüsü 1926 yılında kurulmuş, ilerici yurtsever öğretmen ve öğrencileri bağrında toplamış olan bir kuruluştur. Enstitü, hala kurulduğu yıl yürürlüğe giren bir yönetme -likle yönetilmektedir. Yurdumuzda genel olarak yoğunlaştırılan faşist baskılar en yoğun bir şekilde Gazi Eğitim'de de uygulanmaktadır. Özellikle MC Hükümeti'nin işbaşına gelmesiyle baskılar daha da yoğunlaşmıştır. İlk uygulama, demokratik bir yöntemle öğretmenler ve öğrenci temsilcileri tarafından seçilmiş bulunan okul müdürü Yakup Şimşek'i görevinden almak olmuştur. Yakup Şimşek'in yerine MC'nin adamı olan ve geldiği yerde ilerici öğrencilere uyguladığı kıyım ile isim yapmış olan Mustafa Şen atanmıştır. Mustafa Şen anti-demokratik uygulamalarını daha rahat yapabilmek için ilk iş olarak okuldaki polis sayısını arttırmıştır. Geçen yıl devamsızlıktan sınıfta kalması gereken öğrenciler, müdürle işbirliği yaptıklarından devamsızlıkları affedilmiş ve sınıf geçmişlerdir. Başta ilerici bölüm şefleri değiştirilmiş, ve çok sayıda öğretmen sürgün edilmiştir. Bununla da yetinilmeyerek okula görev yapan memur, müstahdem ve işçiler de baskı altında tutularak yerleri değiştirilmiştir. Yine bir at -letizm sınavında kronometre hatası olduğu ve yanlış kronometre tutulduğu gerekçesiyle bu hatanın düzeltilmesini isteyen ilerici arkadaşımız Ergin Aygün disiplin kuruluna verilmiştir. Disiplin kurulunda bir ay ceza alan arkadaşımızın kamp yapma hakkı da elinden alınmıştır. Bu ceza kamp hakkının alınması nedeniyle bir yılı içermektedir. Bunun üzerine olay yerinde bulunan öğrenciler, konunun idareye yanlış aktarıldığını, bu cezanın oldukça ağır bir ceza olduğunu ve 93 arkadaşımızın tanık olduğunu bildirmişlerdir. Bu olaya tanık olan bu arkadaşlarımız da ihtar, tekdür, okuldan uzaklaştırma gibi çeşitli cezalar verilerek öğrenciler sindirilmek istenmiştir.

Okulun açılış tarihi olan 13 Ekim 1975 gününden bu yana MC'nin atadığı yönetim kadrosu öğrenciler üzerindeki yoğun baskısını daha da artırarak devam ettirdi. Bu baskılar, dışarıdan getirilen faşistlerle polis ve idarenin işbirliği sonucu silahlı ve sopalı saldırılara dönüştü. Okul müdürü Mustafa Şen'in yurtlardan verdiği yataklarla ana binayı işgal eden faşistler, ateş ederek, dinamit atarak öğrencilerin derslere girmesine engel olmaya başladılar.

Bu gelişmeler üzerine ilerici ve halkımızın bağrından kopup gelen öğrenciler, faşist baskıları protesto etmek amacıyla bir haftalık ihtar boykotuna başladılar. Okul içindeki bu anti-demokratik uygulamaları geniş halk yığınlarına duyurmaya çalışan öğrenciler, ilgili bütün mercilerin bu sorunla ilgilenmesini istediler. Bütün bunlar olurken, öğrenciler üzerine emniyet kuvvetlerinin de desteğiyle silahlı, sopalı saldırılar devam ediyordu.

İhtar boykotundan sonra, 3 Kasım 1975 Pazartesi günü okula gelen öğrenciler okulun dışarıdan getirilen faşist komando bozuntuları tarafından işgal edildiğini gördüler. Bu işgalciler, derslere girmek isteyen öğrencilerin üzerine silahlı ve sopalı saldırıya başladılar. Bu sırada yakalanan 22 kişi üzerinden, dört tabanca ve bazı bombalar çıkmasına rağmen, MHP yanlısı oldukları için serbest bırakıldılar. Buna karşılık, üzerlerinde toplu iğne bile bulunmayan devrimci arkadaşlarımız, müdürün ve faşistlerin yalancı şahitlikleriyle gözaltına alındılar.

Bu olayda ölen Alparslan Gümüş'ün cenaze töreninde konuşan Milli Eğitim Bakanı Ali Naili Erdem, açıkça bu faşist zorbalara yanındaymış gibi belirden bir konuşma yaparak MC hükümetinin tavrını ortaya koymuştur.

Yine aynı törende konuşan okul müdürü "... Allaha binlerce şükür ki, bu okul da anavatana kavuştu." cümlesiyle hangi gerici zihniyetin temsilcisi olduğunu ortaya koymuştur. Ayrıca konuşmasının diğer bir bölümünde "... bu zamana kadar bu okulda komünist öğretmenler yetişmiş, bundan böyle milliyetçi öğretmenler

DEVİRİNCİ BİR GELENEĞE SAHİP GEE ÖĞRENCİLERİ 1970'LERDEKİ BİR EYLEME.

yetistireceğiz." demesi, eğitim enstitüleri üzerinde oynanan oyunların hangi amaca hizmet ettiğini göstermesi açısından ilginçtir.

Gazi Eğitim Enstitüsü'nde yapılan saldırılar, ülkemizde tekeli burjuvazi ve ABD emperyalizminin tezgahladığı planın bir parçasıdır. Genel olarak eğitim enstitülerinde yapılan saldırıları doğru kavrayabilmek için faşizmin ülkemizde hangi tertiplerinde olduğunu kavramak gerekir.

Ülkemizde faşizmin ikili bir yapısı vardır. Devlet aygıtı içindeki kurumları; Devlet Güvenlik Mahkemeleri, jandarma ve polislerle yukarıdan aşağıya sürekli var olan faşizm, ülkemizdeki faşizmin bir yönünü teşkil eder; faşizmin özünde var olan zora dayanarak, yıldırarak kitle tabanı yaratmak olan diğer yönü ise bugünde yoğunlaşan saldırıların amacını ifade eder... Son günlerdeki gençliğe yapılan saldırıları kavrayabilmek için bu ikili yönü dikkat etmek gerekir. Halk üzerine uygulayacakları baskı tedbirlerini gerçekleştirmek ve yeni baskıları geliştirebilmek için bir kargaşa ortamına ihtiyaç duyan üst kademedeki faşistler, bunun için Ülkü Ocakları ve MHP'li faşistleri kullanıyorlar. Fakat olayların bu yönü ki, bu önemli olan yönüdür, tüm Eğitim Enstitüleri ile öğretmen liselerinde yoğunlaştırılan saldırıları bütünüyle açıklamaz.

Faşistlerin Üniversite ve yüksek okullarda gençliğe karşı yoğunlaştırdıkları saldırıların esas amacı, okullardaki gençlik içinde yeni mevziler elde etmektir. Bu amaçla faşistler, öğretmen liselerine, eğitim enstitülerine ve yönetim kadrolarına saldırıyorlar. İşte Gazi Eğitim Enstitüsü'ndeki durum ö-

zel olarak saldırıların amacını esas olarak somut biçimde ortaya koymaktadır. Bütün saldırı, tertip, baskı ve teröre rağmen G.E.E. öğrencileri kararlı ve yiğitçe mücadele ediyorlar. Bozguncuların, teslimiyetçilerin de magoçilerine ve iftiralarına, bölücü tavırlarına rağmen, Gazi Eğitim 'li gençler, örgütlü olarak direniyorlar. Gazi Eğitim 'li öğrencilerin örgütlü gücü olan Gazi-Der, kararlı bir mücadelenin örneğini veriyor. Kitleyi örgütleyerek anti-faşist mücadele içinde gelişen Gazi-Der, bozguncuları ve teslimiyetçileri teşhir ederek güçleniyor. Gazi-Der daha kurulurken; kuruma çalışmalarında bulunan bir grup, oldu-bittiye getirip, öl-acele Dev-Gazi-Der diye ayrılıkçı bir örgüt kurmuş, arkasından da "gelen gelir" anlayışını savunmuşlardır. Halkın Sesi ve DGB çizgisindeki bu grup, dar grupçu tavırlarını, bozguncu, kitlenin örgütlü mücadelesini bölücü davranışlarını sürdürerek, iftira ve demagoji ile Gazi-Der'i yıpratmaya çalışarak mücadele içinde zararlı bir unsur haline gelmişlerdir. Devrimciler, sürekli olarak bu dar grupçu, faydacı anlayışları ve ayrılıkçı örgüt anlayışları teşhir ederek doğru, tutarlı geniş demokratik kitle örgütü anlayışını savunmuşlar ve Gazi Eğitim öğrencilerinin en geniş desteğini kazanmışlardır. Bugün boykotu örgütlü ve tek ses halinde yürüten Gazi-Der, Gazi Eğitim 'li öğrencilerin en geniş kitlevi örgütü olarak mücadelesini sürdürmektedir.

- YAŞASIN GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİLERİNİN FAŞİST BASKILARA BOYUN EGMEYEN KARARLI MÜCADELESİ.
- KAHROLSUN FAŞİZM.